

Velký DOUBLEtest v terénu

Autor: Qark

Datum: 31. 10. 2005 23:27

URL: <http://www.qark.net/clanek/velky-doubletest-v-terenu>

Před několika týdny jsem byl požádán, abych zrealizoval balení dvou dívek záraz. Přišlo mi to zajímavé a předpokládal jsem, že všechno půjde skvěle a hladce, bez problémů. Zmýlil jsem se. Balit dvě holky je těžší, než zkoušet balit jednu. Je to mnohem obtížnější, protože jakmile se nevěnujete oběma stejně - což opravdu nejde, může začít jedna brzy vyšilovat a dělat problémy. No jen čtete dál.

Nevím jestli jsem se zaměřil v prvním příspěvku na špatné kamarádky, ale poznal jsem, že jakmile začnu zvýhodňovat jednu, tak druhá na sebe začne upozorňovat. A tím upozorňováním myslím fakt, že třeba začne házet špinu na tu druhou. Provalí, že ona má přítele, a další věci. Možná vám to přijde jako skvělá taktika, ale tohle mi nesedí. Podobnou rivalitu jsem cítil i u dalších dvojic. Balit sám dvě holky se mi nelíbilo, raději zůstanu u jednoho objektu zájmu. Mám tak možnost zaměřit se lépe na cíl. Na druhé straně může být fajn takové balení dvou děvčat spolu s kamarádem. Dvě na dva. Každý se doplňuje... No o tom možná zase v nějakém z dalších testů. Zkusím příště vzít kamaráda a balit s ním holky ve městě. Uvidíme, jak to dopadne. Dneska se musíte spokojit jen se mnou samotným a dvěma děvčaty.

Katka a Jana, autobus, věk hádám okolo 22 let.

Nastoupil jsem do autobusu a uviděl je. Jedna velmi pěkná blondýnka, druhá spíše obyčejná, ale i tak docela zajímavá. Šel jsem za nimi.

„Ahoj holky, můžete mi poradit?“

Totální ignorace. Zjistil jsem, že některým holkám je potřeba nafackovat - pardon, zaklepat na rameno, aby si vás všimly. Takže klepu, se stejnou větou na rtech.

„A s čím jako?“, prořízne vzduch otázka jedné z nich.

Připadám si jako podomní prodavač ponožek. Obě dvě si mě měří učitelským pohledem, kterým kantoři častují žáka, který nemá svoji domácí úlohu. Docela mě to naštve, nemám rád takový stupidní odpal.

„Moje sestra má zítra narozeniny a já nevím co jí vybrat za dárek, tak jsem si říkal, že byste mi mohly poradit.“ Nadechnu se a celkem záměrně dodávám, „Teda jestli vás neruším.“

Tu hezčí, přívětivější, jsem viditelně docela zaujal. Asi si vybavila spousty zbytečných dáreků, které dostala od svých blízkých a tak se netajila chutí mi vřele poradit.

„Kolik je sestře?“

Vymyslím věk pro svoji fiktivní sestru tak, aby ladil s věkem oslovovaných dívek. „Dvacet tři.“, plácnu a tvářím se nevinně jako Jezulátko. „Mimochodem, já jsem Qark.“, hrnu se do představování. Blondýnka je Jana, ta druhá je Katka. Při představení se s Janou vzájemně zadíváme dlouze do očí. Katka asi začíná zuřit, takže se ihned chce zviditelnit větou: „No a co tobě koupil Milan na narozky, Jani?“ Jana zalapá po dechu a mně dochází, že Milan je její přítel.

„Kdo je Milan?“, ujišťuji se. „No Jančin kluk.“, sděluje mi rádoby nevinně Katka. Jana se tváří hodně zařezaně. Nemám tohle chování rád, stejně už musím vystupovat, tak všechno vsázím na jednu kartu. Otáčím se na Katku a říkám jí: „Zdá se ti úplně v pořádku to, co o Janě říkáš? Co kdyby moje sestra byla jen záminka, jak sbalit Janu, protože se mi strašně moc líbí a mám pocit, že je to skvělá

holka?“ Potom se obrátím na Janu a pokračuji: „Můžeš mi dát svoje číslo? Rád bych ti zavolał a setkal se s tebou. Jsi moc fajn holka.“ Číslo dostávám prakticky okamžitě.

Jména nezjištěna, zastávka tramvaje, věk nepoznán

Dvě holky si o něčem povídaly. Přišel jsem za nimi a zeptal se na čas.

„Ahoj holky, nevíte náhodou kolik je hodin?“

„Půl jedenácté.“, odpověděla jedna z nich. Otočila se na kamarádku a bavily se spolu dál.

Docela nezám. Přiznávám, že v takových situacích jsem bezradný. K lovení potřebuji nějakou reakci. Oční kontakt, náznak další možné diskuze. Tady to balím, pokud vás napadá jak dál pokračovat, klidně se svěřte do komentářů. Mně je jasný, že jsem to projel už tou první otázkou.

Tři holky v tiskovém oddělení na BVV

Přiznám se, že mi šlo jen o jednu. Šikovná blondýnka, překrásné oči. Seděla u počítače a kolem stály další dvě.

Přišel jsem za nimi. Jedna ze dvou, které stály, se na mě otočila a ptá se mě: „Potřebujete nějakou informaci?“ Napadla mě skvělá blbina. „Ano, zajímalo by mě, kde je tu sever.“, ptám se naprosto klidně. Holka znejistí. Běhá kolem pultíku a hledá mapku. Nakonec ji najde a vítězoslavně ji nese ke mně. Divně ji natočí, ukáže před sebe a říká „Když tu mapku držím takhle, tak sever je tam.“ Nahnu se a dívku trochu otočím doprava se slovy: „A co když budeš stát takhle?“

Holka je bezradná. Do hovoru se přidává druhá a z ničeho nic mi vysvětluje, jak se s hodinkami, a pomocí slunce, dá určit sever. Udiveně se ptám, jestli to jde, i když je dneska zataženo. Mlčí. Nakonec se ty dvě domluví, na stejném směru, kde se sever nachází. Tváří se naprosto jistě a spokojeně, že vyřešily moji otázku. Pak se usmějí a odcházejí. Ani jedna se přitom nezeptala, proč to chci vědět. Necháávají mě o samotě s tou sedící kráskou, která si čte. Ptám se jí, co si čte, a potom se naše konverzace zvrhne v diskuzi o časopisech. Vyká mi. Navrhuji tykání a představuji se. Jmenuje se Vladka a je jí devatenáct let.

Dvě holky na zastávce

Obě dvě kouří, jsou docela mladé, ale pěkné. Stejně jde jen o test. Jde o zábavu, komunikaci, konverzaci. Balení je druhotná věc. Nikdy neberte balení jako jediný cíl, na který se začnete upínat. Kašlu na to, že kouří, i přesto, že bych si normálně kuřačku nikdy nevybral.

„Ahoj holky, jak se máte?“

„Dobře.“, odpovídají sborově. Podle tónu soudím, že se chtějí bavit.

Já: „Na co čekáte?“

Ony: „Na jedničku.“

Já: „To každá čekáte na jedničku?“

Ony: „Ano.“

Já: „Tak to vlastně dohromady čekáte na dvojku, stejně jako já.“

Smích.

Já: „Jak se jmenujete?“

Ony: „Romana a Klára.“

Já: „A co děláte o víkendu?“

Klára: „Nevím.“

Romana: „Musím se učit.“

Já: „Nezašly byste někam?“

Klára: „Jo klidně.“

Já: „Tak mi dejte číslo a můžeme o víkendu něco podniknout.“

K mému překvapení dostávám číslo od Romany, která jevila nejmenší zájem.

Dvě kamarádky na poště

Děvčata stála přede mnou ve frontě na poště. Stál jsem za nimi a nevěděl na co se zeptat. Poučen předchozím nezdarem jsem se vykašlal na dotaz: „Kolik je hodin?“

Klepu jedné na rameno, a když se otáčí říkám: „Holky, nešly byste na kafe?“ Hnedka mi dochází, jak debilní je to dotaz.

„Nešly.“, odpálkuje mě jedna.

„Proč?“, nedám se.

„Nemáme zájem.“, říká jedna.

„Ty mluvíš za obě?“, ptám se překvapeně.

„Jo.“, dodává druhá.

No prostě totální útěr. Frontu jsem si vystál, složenku zaplatil a obohatil se zkušeností, že tuhle hloupou a nezáživnou otázku mám příště z repertoáru vynechat.

No snad jsem vás dneska zase trošku inspiroval. Hodně zdaru v balení. Hlavně, ať to s vámi nedopadne jako v tom vtipu, kde se žid celý život modlí, že chce vyhrát v loterii, a po mnoha letech modlení se mu zjeví Bůh se slovy „No tak dej mi šanci, a konečně si jednou vsad!“ Prostě se přestaňte modlit a začněte v té loterii života sázet. Můžete v nejhorším případě pouze NIC nevyhrát.